

Adam B. Bartoš (Národní Demokracie): Nenechme se zastrašit, neizolujme se, nebojme se, nevěřme politikům. Ale hlavně: Zůstaňme lidmi a ZACHOVEJME SI LIDSKOST

- CZ24 News | 30. září 2020



ČESKO: V tomto svém „nedělníku“ budu více osobní, než v předchozích, což je i vysvětlením toho, proč jsem několik posledních „nedělníků“ vynechal.

Zemřel mi otec, což je ztráta, která se nedá slovy popsat, proto se o to ani nebudu pokoušet. Kdo něco takového prožil, rozumí; kdo to ještě nezažil, stejně nepochopí, dokud sám nezažije. Možná se k tomu vrátím literárně, možná ne...

Jakkoli jsem od počátku věřil, že COVID je podvod a nošení roušek mi bylo odporné, nic vám odpornost a zřůdnost s COVIDEM spojených nařízení nevyjeví tak, jako osobní prožitek událostí, které jsou nejtěžšími v životě, pokud je musíte absolvovat - v roušce... A nikdy nejste tak vděční, jako když v tom nesmyslném období (období rouškové paniky, hysterie, fanatismu a vzájemného udávání za nenošení roušek) narazíte na lidi, kteří se chovají - lidsky.

Nemocnice, kam jsme (celá rodina) jeli tátu navštívit (předesílám, že otec s COVIDem neměl nic společného), všude na svých vstupních dveřích upozorňovala, že návštěvy jsou kvůli COVIDu zakázané. Personál se však choval lidsky - k tátovi nás pustili, nechali nás tam tak dlouho, jak jsme

chtěli. Nevěděl jsem, že to je poslední chvíle, kdy jsem s tátou. Roušku jsem mít musel, to ano, ale kdyby personál nemocnice lidský nebyl a lpěl na liteře zákona (respektive vyhlášky, protože všechna ta nařízení žádnou oporu v zákoně nemají, ba jsou protiústavní), tátou bych ani neviděl a nemohl bych mu říci, co jsem mu říci chtěl.

V té chvíli jsem teprve osobně pochopil, jak zruďná byla jarní opatření kvůli „údajné pandemii“, kdy byly návštěvy v nemocnicích zakázány. Nemoci navštívit v nemocnici někoho, na kom vám záleží, nebo dokonce někoho, kdo umírá, nemoci se s ním rozloučit, nechat ho o samotě, je srdcervoucí pro obě strany. Jistě, vyhláška tvrdí, že pro návštěvy umírajících jsou výjimky, ale smrt může přijít náhle, nečekaně. A tak, zatímco například v amerických či čínských nemocnicích lékaři úchylně „tancovali proti COVIDu“ a natáčeli se u toho na video (ale nejen tam, například i v [Havířově](#)), rodiny se nemohly rozloučit se svými blízkými, kteří umírali (samozřejmě, že na vše možné, jen ne na COVID).

Je to nehumánní, je to zvrácené, je to projev neúcty k člověku. Pochopil bych to v případě skutečné pandemie skutečně nebezpečného viru, ale ne v případě viru mediálního, jehož smyslem je pouze napomoci k ohromným ziskům těm, kteří jsou v tomto podvodu zapleteni (i když jsem zároveň přesvědčen, že celkově má tento laboratorně upravený virus způsobit zotročení a likvidaci bílé rasy).

Otec zemřel nad ránem třetího dne, počátkem týdne. V pátek byl pohřeb. Pohřební služba dopředu avizovala, že pozůstalí a hosté musejí být v rouškách a že osobní kondolence na konci smutečního aktu nebude povolena. Další niterně osobní konfrontace s realitou. Ne jako když jedete tramvají a přemýšlíte, zda budete „poslušný“ (nasadíte si roušku), nebo zda budete „rebel“ (pojedete „nahore bez“). Tohle je něco jiného. Na pohřbu se schází rodina (pokud vím, rodina roušky mít nemusí, alespoň na jaře to tak bylo) a představa, že smuteční řeč před nimi pronáším v roušce, mi byla odporná. Představa, že si rodina nemůže vyjádřit soustrast, ještě odpornější.

Nakonec však, bohudíky, opět převážila - lidskost. Personál obřadní síně sice roušku měl (což je v pořádku), ale nikdo mne nepeskoval, když jsem od řečnického pultu hovořil bez ní. Bylo pro mne nemyslitelné, abych měl roušku v takové pohnuté chvíli, navíc mnoho metrů vzdálený od všech přítomných. A navzdory původním upozorněním, že kondolence neproběhne, vyjádření soustrasti proběhlo zcela normálně. Sice v rouškách, ale aspoň že tak. I v tomto smyslu se lidé projeví jako lidé. Byli to sami pracovníci pohřební služby, kteří mi oznámili, že vše nakonec proběhne, jak má. I za takovou „maličkost“ byl v tu chvíli člověk nesmírně vděčný.

S otcem jsme měli na COVID názor stejný i rozdílný. Oba jsme věřili, že nejde o náhodu, jen jeden hledal viníka v Číně, druhý v USA. Pravdu jsme měli svým způsobem oba.

Nesmyslnost těchto ponižujících opatření se ukázala i vzápětí, kdy to samé „osazenstvo“ obřadní síně, kde byla rouška vyžadována, se přesunulo na oběd do restaurace, kde roušku nikdo neměl, neboť ji nikdo nevyžadoval. Prostě jen buzerace, ponižování, nic víc. O to více si vážím těch, kteří jsou ochotni projevít onu lidskost i navzdory všemožným doporučením, zákazům či nařízením, která ve skutečnosti ani nemají oporu v zákoně.

Co tím chci říci?

Jednak to, abychom se nenechali ohlupovat a uvažovali jako myslící a cítící lidé. Abychom byli k sobě ohleduplní, přičemž ohleduplnost neznamená tupé dodržování tupých příkazů, ale především onu lidskost. Těm, kteří tuto lidskost byli - v pro mne a naši rodinu tak důležité a těžké chvíli - ochotni projevít, nesmírně děkuji a vážím si toho.

Za druhé: v širší rodině se vyskytli vzdálení příbuzní, kteří na pohřeb nepřijeli s odkazem na COVID. Prostě se báli cestovat. Nemám pro to pochopení a je to pro mne varovným dokladem toho, jak

mediální masáž lidí oblbuje a jak narušuje běžné mezilidské i rodinné vztahy. Všechny ty zákazy (nesmíte se shromažďovat) a příkazy (musíte nosit roušky) ze strany státu na jedné a strach občanů se scházet na straně druhé, považuji za mnohem větší nebezpečí pro národ, než celý ten vylhaný COVID... Nenechme se politiky a médií manipulovat.

Jiný příklad: neodpustím všem těm prymulům, vojtěchům a dalším podobným individuím ani to, že má dcera musela jít do první třídy s rouškou na ústech. A nezapomenu na její zděšení v první školní den, kdy viděla pedagoga, který děti vítal - v ochranném štítu. Zatímco mně připomínal svářeče, mé dceři něco ještě mnohem nepochopitelnějšího a bylo těžké jí v tu chvíli vysvětlit, čeho jsme svědky. A zdaleka nejde jen o to, že nám zkazili první školní den (a rodiče nemohli své ratolesti doprovodit do třídy), ale že jsou děti nuceny nosit roušky stále a dýchat tak CO₂, který negativně ovlivňuje vývoj jejich mozku. Hrozivý článek o tom, jaké to má důsledky, najdete na [Aeronetu](#)...

Můj táta, který byl u toho, když šel do první třídy můj syn (maminka nemohla, jako učitelka stále učí), chtěl stejně tak vyprovodit do první třídy mou dceru (a dělal to tak u všech vnoučat). Nesmyslná nařízení nekompetentních politiků a ustrašených ředitelů škol nám neumožnila tento důležitý okamžik prožít spolu tak, jak jsme byli zvyklí. Táta však přesto přijel alespoň den před zahájením školního roku a přivezl Beátce tradiční kornout se sladkostmi. Nemohl být u toho, ale přesto nezůstal doma a jel do Prahy na otočku, s tímto darem. Gesto normálnosti a soudržnosti rodiny v nenormální době, která soudržnost rodin a potažmo celého národa narušuje...

Ten den jsem ho viděl naposledy. Víno v naší oblíbené vinárně, kam jsme původně chtěli 1. září zajít, jsme tak museli odložit na jiný termín. Už jsme ho nestihli.

Znovu. Co tím chci říci? I uprostřed nesmyslných nařízení se chovejme tak, jak jsme byli zvyklí. Nenechme si vzít to, co náš život činí životem. Některá nařízení dodržovat musíme, ale hledejme mezi nimi skuliny, abychom si uchovali lidskost. Scházejme se, držme při sobě, chodme do hospod, do vináren, mluvmě spolu, nenechme si zkazít život, nenechme se zastrašit, neizolujme se, nebojme se. A nevěřme politikům...

Platí to především pro rodiny, ale potažmo pro celou společnost.

Zůstaňme lidmi, zachovejme si lidskost...

Zdroj: <https://narodnidemokracie.cz/nedelnik-adama-b-bartose-vii-zachovejme-si-lidskost/>